Evropski parlament
2024-2029

SPREJETA BESEDILA

P10_TA(2026)0203

Spopadanje s transnacionalno represijo – oblikovanje strategije EU za zaščito evropske suverenosti in demokratičnih vrednot

Resolucija Evropskega parlamenta z dne 16. junija 2026 o spopadanju s transnacionalno represijo – oblikovanje strategije EU za zaščito evropske suverenosti in demokratičnih vrednot (2025/2179(INI))

Evropski parlament,

– ob upoštevanju člena 2 Pogodbe o Evropski uniji, ki določa temeljne vrednote EU, kot so človekovo dostojanstvo, svoboda, demokracija, enakost, pravna država in spoštovanje človekovih pravic,

– ob upoštevanju Pogodbe o Evropski uniji, zlasti členov 3 in 21,

– ob upoštevanju vse pogostejših dejanj transnacionalne represije in odgovornosti držav članic, da zaščitijo vse ljudi, ki prebivajo na njihovem ozemlju,

– ob upoštevanju Splošne deklaracije človekovih pravic,

– ob upoštevanju Listine Evropske unije o temeljnih pravicah,

– ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti členov 83 in 215,

– ob upoštevanju Deklaracije OZN o zagovornikih človekovih pravic iz leta 1998,

– ob upoštevanju resolucij Sveta OZN za človekove pravice z dne 4. aprila 2025 z naslovom *Human rights defenders and new and emerging technologies: protecting human rights defenders, including women human rights defenders, in the digital age* (Zagovorniki človekovih pravic ter nove in nastajajoče tehnologije: zaščita zagovornikov človekovih pravic, vključno z zagovornicami človekovih pravic, v digitalni dobi) in z dne 1. julija 2025 z naslovom *Civil society space* (Prostor civilne družbe),

– ob upoštevanju informativnega gradiva Urada visokega komisarja za človekove pravice z dne 18. junija 2025 o transnacionalni represiji[1],

– ob upoštevanju izjave visokega komisarja za človekove pravice z dne 13. januarja 2025 o izboljšanju zaščite zagovornikov človekovih pravic,

– ob upoštevanju letnega poročila visokega komisarja Združenih narodov za človekove pravice ter poročila Urada visokega komisarja in poročila generalnega sekretarja iz septembra 2025 z naslovom *A/HRC/60/62: Cooperation with the United Nations, its representatives and mechanisms in the field of human rights - Report of the Secretary General* (Sodelovanje z Združenimi narodi, njihovimi predstavniki in mehanizmi na področju človekovih pravic – poročilo generalnega sekretarja),

– ob upoštevanju dokumenta Vodilna načela o podjetništvu in človekovih pravicah: izvajanje okvira Organizacije združenih narodov za varovanje, spoštovanje in pomoč, ki ga je Svet OZN za človekove pravice odobril v resoluciji št. 17/4 z dne 16. junija 2011,

– ob upoštevanju izjave skupine neodvisnih strokovnjakov OZN za človekove pravice, v kateri so izrazili zaskrbljenost zaradi širjenja sojenj v nenavzočnosti v Belorusiji in ki je bila objavljena 22. januarja 2025,

– ob upoštevanju predhodne preučitve razmer v Republiki Litvi/Republiki Belorusiji, ki jo je opravilo tožilstvo Mednarodnega kazenskega sodišča (ICC-01/24-1),

– ob upoštevanju smernic EU o zagovornikih človekovih pravic, sprejetih junija 2004 in posodobljenih leta 2008, ter svoje resolucije z dne 16. marca 2023 o smernicah EU o zagovornikih človekovih pravic[2],

– ob upoštevanju sklepov Sveta z dne 27. januarja 2025 o prednostnih nalogah EU v forumih OZN za človekove pravice za leto 2025,

– ob upoštevanju sklepov Sveta z dne 30. januarja 2026 o prednostnih nalogah EU v forumih OZN za človekove pravice za leto 2026,

– ob upoštevanju akcijskega načrta EU za človekove pravice in demokracijo za obdobje 2020–2024, ki je bil podaljšan do leta 2027,

– ob upoštevanju Uredbe (EU) 2022/2065 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. oktobra 2022 o enotnem trgu digitalnih storitev in

---

1 https://www.ohchr.org/en/documents/tools-and-resources/transnational-repression.

2 UL C, C/2023/409, 23.11.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/409/oj.

spremembi Direktive 2000/31/ES (Akt o digitalnih storitvah)[3],

– ob upoštevanju Direktive (EU) 2024/1760 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. junija 2024 o skrbnem pregledu v podjetjih glede trajnostnosti in spremembi Direktive (EU) 2019/1937 in Uredbe (EU) 2023/2859[4] (direktiva o skrbnem pregledu v podjetjih glede trajnostnosti),

– ob upoštevanju letnih poročil EU o človekovih pravicah in demokraciji v svetu za leti 2024 in 2025,

– ob upoštevanju sporočila Komisije z dne 12. novembra 2025 z naslovom Strategija EU za civilno družbo (COM(2025)0790),

– ob upoštevanju svojega priporočila z dne 15. junija 2023 Svetu in Komisiji o preiskavi domnevnih kršitev in nepravilnosti pri uporabi prava Unije, povezanih z uporabo programa Pegasus in podobne vohunske programske opreme za nadzor[5],

– ob upoštevanju skupnega sporočila Komisije in visoke predstavnice Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko z dne 12. novembra 2025 z naslovom Evropski ščit za demokracijo: spodbujanje močnejših in odpornejših demokracij (JOIN(2025)0791),

– ob upoštevanju skupnega sporočila Komisije in visoke predstavnice Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko z dne 5. junija 2025 z naslovom Mednarodna digitalna strategija za Evropsko unijo (JOIN(2025)0140),

– ob upoštevanju svoje resolucije z dne 13. novembra 2025 o boju proti transnacionalni represiji nad zagovorniki človekovih pravic[6],

– ob upoštevanju svoje resolucije z dne 21. januarja 2026 o odpravljanju nekaznovanja s pomočjo sankcij EU, tudi globalnega režima sankcij EU na področju človekovih pravic (t. i. evropski zakon Magnickega)[7],

– ob upoštevanju svoje resolucije z dne 9. marca 2022 o tujem vmešavanju v vse demokratične procese v Evropski uniji, tudi o dezinformacijah[8],

– ob upoštevanju svoje resolucije z dne 1. junija 2023 o tujem vmešavanju v vse demokratične procese v Evropski uniji, tudi o

---

3 UL L 277, 27.10.2022, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj.
4 UL L, 2024/1760, 5.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj.
5 UL C, C/2024/494, 23.1.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/494/oj.
6 Sprejeta besedila, P10_TA(2025)0258.
7 Sprejeta besedila, P10_TA(2026)0015.
8 UL C 347, 9.9.2022, str. 61.

dezinformacijah[9],

– ob upoštevanju dela svojega posebnega odbora za evropski ščit za demokracijo,

– ob upoštevanju ustanovne listine Mednarodne organizacije kriminalistične policije (ICPO-Interpol), zlasti člena 2, v skladu s katerim mora organizacija delovati v duhu Splošne deklaracije človekovih pravic,

– ob upoštevanju izjave voditeljev držav skupine G7 o transnacionalni represiji z dne 17. junija 2025 in večdeležniškega dialoga skupine G7 o transnacionalni represiji iz februarja 2025,

– ob upoštevanju sporočila s srečanja zunanjih ministrov skupine G7 z dne 19. aprila 2024 o reševanju svetovnih izzivov in spodbujanju partnerstev,

– ob upoštevanju resolucije 2509 (2023) in priporočila 2257 (2023) parlamentarne skupščine Sveta Evrope z naslovom *Transnational repression as a growing threat to the rule of law and human rights* (Transnacionalna represija kot vse večja grožnja pravni državi in človekovim pravicam),

– ob upoštevanju študije generalnega direktorata za zunanjo politiko Unije iz junija 2025 z naslovom *Transnational repression of human rights defenders: The impacts on civic space and the responsibility of host states* (Transnacionalna represija zagovornikov človekovih pravic: vplivi na državljanski prostor in odgovornost držav gostiteljic)[10],

– ob upoštevanju študije generalnega direktorata za zunanjo politiko Unije iz januarja 2026 z naslovom *Perpetrators and methods of transnational repression and possible counter-strategies* (Storilci in

---

9 UL C, C/2023/1226, 21.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/1226/oj.

10 Evropski parlament, Generalni direktorat za zunanjo politiko Unije, Oddelek za analizo in podporo zunanji politiki, *Transnational repression of human rights defenders: The impacts on civic space and the responsibility of host states* (Transnacionalna represija zagovornikov človekovih pravic: vplivi na državljanski prostor in odgovornost držav gostiteljic), avgust 2025, https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2025/754475/EXPO_STU(2025)754475_EN.pdf.

metode transnacionalne represije ter možne protistrategije)[11],

– ob upoštevanju sedmega poročila skupnega odbora parlamenta Združenega kraljestva za človekove pravice za obdobje 2024–2025 z naslovom *Transnational repression in the UK* (Transnacionalna represija v Združenem kraljestvu),

– ob upoštevanju letnega poročila, ki ga je junija 2025 objavilo nemško zvezno ministrstvo za notranje zadeve, z naslovom *Verfassungsschutzbericht 2024* (Poročilo o varstvu ustave 2024),

– ob upoštevanju člena 55 Poslovnika,

– ob upoštevanju poročila Odbora za zunanje zadeve (A10-0142/2026),

A. ker je transnacionalna represija namerna, sistematična, ciljno usmerjena in represivna praksa, pri kateri režimi ali njihovi posredniki delujejo preko meja, da bi z uporabo najrazličnejših fizičnih, psiholoških, digitalnih, pravnih, upravnih in drugih sredstev ustrahovali, grozili, utišali, prisilili ali nadzorovali posameznike ali skupine, ki prebivajo v tujini, ali družinske člane ali njihove podporne mreže, ali jim kakor koli drugače škodovali, s čimer kršijo temeljne pravice; ker je med tarčami transnacionalne represije na tisoče prodemokratičnih osebnosti, ki so bile zaradi notranje represije prisiljene zbežati iz svojih držav izvora;

B. ker EU temelji na vrednotah spoštovanja človekovega dostojanstva, svobode, demokracije, enakosti in načela pravne države ter spoštovanja človekovih pravic;

C. ker transnacionalna represija spodkopava te temeljne vrednote, prispeva k manipulaciji javne razprave ter krši temeljne pravice in mednarodno pravo, pa tudi suverenost in varnost EU in držav članic; ker so vse pogostejše kršitve človekovih pravic v državah izvora pogosto povezane s povečano transnacionalno represijo v tujini;

D. ker je transnacionalna represija, ki se izvaja na ozemljih držav članic EU, del širše strategije tujega vmešavanja, katere cilj je oslabiti demokratične institucije in družbe, ter neposredno posega v notranji demokratični prostor Unije, saj utiša glasove, razdrobi skupnosti ter povzroča strah in samocenzuro, hkrati pa spodkopava zunanje delovanje EU, saj omejuje zmožnost posameznikov, ki prebivajo v EU, da se zavzemajo za demokracijo, človekove pravice in odgovornost v

---

11 Evropski parlament, Generalni direktorat za zunanjo politiko Unije, Oddelek za analizo in podporo zunanji politiki, *Perpetrators and methods of transnational repression and possible counter-strategies* (Storilci in metode transnacionalne represije ter možne protistrategije), januar 2026, https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2026/775286/EXAS_STU(2026)775286_EN.pdf.

tretjih državah;

E. ker lahko transnacionalna represija pomeni hudodelstvo zoper človečnost v smislu člena 7(h)[12] Rimskega statuta Mednarodnega kazenskega sodišča, ob upoštevanju sistematične in razširjene narave teh dejanj;

F. ker imajo vsi prebivalci EU, ne glede na njihovo etnično ali nacionalno pripadnost, v skladu s pravom EU enake pravice in zaščito, vključno s tistimi, ki jih zagotavlja Listina Evropske unije o temeljnih pravicah; ker morajo pristojni nacionalni organi in organi EU varovati in spoštovati individualne pravice vseh prebivalcev EU; ker transnacionalna represija zahteva posebne odzive, osredotočene na žrtve, da bi odpravili obstoječe vrzeli v zaščiti; ker bi lahko obravnavanje transnacionalne represije predvsem kot vprašanja varnosti ali tujega vmešavanja zakrilo njene druge razsežnosti, omejilo učinkovitost odzivanja ter povzročilo nezadostno zaščito oseb in skupnosti, ki jih je prizadela transnacionalna represija;

G. ker tuji akterji izvajajo transnacionalno represijo proti posameznikom in skupinam, ki prebivajo v državah članicah EU; ker transnacionalna represija v različnem obsegu vpliva na države članice, ki izkazujejo različne ravni ozaveščenosti, institucionalne pripravljenosti in razpoložljivosti zaščitnih mehanizmov; ker storilci delujejo čezmejno in izkoriščajo te razlike med nacionalnimi pravnimi in institucionalnimi okviri, s čimer zmanjšujejo učinkovitost izoliranih nacionalnih odzivov;

H. ker transnacionalna represija zajema več področij politike in zato zahteva dodatno usklajevanje; ker se pri taktikah transnacionalne represije pogosto izkoriščajo siva območja med agencijami in oddelki;

I. ker imajo države članice temeljno vlogo pri preprečevanju, preiskovanju in odzivanju na dejanja transnacionalne represije; ker razdrobljeni nacionalni pristopi in pomanjkanje usklajevanja med državami članicami spodkopavajo sposobnost EU, da bi učinkovito in dosledno prepoznavala in preprečevala transnacionalno represijo ter se borila proti njej, in ne zadostujejo za obravnavanje njene čezmejne narave; ker lahko taka razdrobljenost v praksi poveča negotovost za prizadete posameznike in skupnosti, tudi s povečanjem izpostavljenosti, prepoznavnosti ali ranljivosti za prisilo v državah izvora; ker bi moralo tesnejše usklajevanje na ravni EU podpirati in dopolnjevati pristojnosti držav članic na področju nacionalne varnosti;

J. ker podatki, zbrani v zadnjem desetletju, kažejo stalno povečevanje obsega, geografskega dosega in izpopolnjenosti transnacionalne represije; ker so se zaradi zunanjega izvajanja represije s strani

---

12 https://www.icc-cpi.int/sites/default/files/2024-05/Rome-Statute-eng.pdf.

posrednikov, kot so mreže organiziranega kriminala, nekdanji obveščevalni uradniki in kibernetski akterji, tudi v državah članicah EU, povečali tudi število in vrste akterjev, vpletenih v transnacionalno represijo, s čimer se povečuje možnost zanikanja, otežuje pripisovanje odgovornosti in spodkopava odgovornost;

K. ker transnacionalna represija pogosto izkorišča običajno delovanje upravnih, finančnih in migracijskih sistemov države gostiteljice, vključno s finančnim nadzorom, ki temelji na skladnosti, togimi zahtevami glede dokumentacije in razdrobljenimi praksami ravnanja s podatki; ker zato institucije EU in države članice tvegajo, da bodo storilci zlorabili njihove strukture, tudi če ni namere ali neposrednega sodelovanja z državami kršiteljicami; ker je za boj proti transnacionalni represiji zato potreben nadzor notranjih postopkov EU in nacionalnih postopkov, da se prepreči njihovo izkoriščanje v represivne namene;

L. ker so posamezniki in skupnosti, ki so tarča transnacionalne represije, tudi ključne osebe in skupine, ki se prve odzovejo, saj imajo edinstveno znanje o represivnih taktikah, posredniških mrežah in razvijajočih se vzorcih tveganja; ker je zato smiselno sodelovanje s prizadetimi skupnostmi bistveno za učinkovito preprečevanje, zgodnje opozarjanje in razvoj trajnih odzivnih strategij;

M. ker transnacionalna represija močno in trajno vpliva na zagovornike človekovih pravic, novinarje, odvetnike in politične aktiviste, pa tudi na njihove družinske člane;

N. ker je transnacionalna represija pogosto napačno opredeljena kot vrsta osamljenih incidentov in ne kot trajna strategija, usmerjena v celotne skupnosti; ker odsotnosti fizičnega nasilja ali očitnega nadlegovanja ne bi smeli enačiti z varnostjo ali svobodo, saj so utišanje, strah, travme in razdrobljenost pogosto predvideni rezultat transnacionalne represije; ker zaradi teh kumulativnih učinkov transnacionalne represije ni potrebna le takojšnja zaščita, temveč tudi dostop do učinkovitih pravnih sredstev in odškodnine; ker je odškodnina, tudi ko žrtve zmagajo, pogosto simbolična, zamuja ali se ne izvršuje;

O. ker transnacionalna represija različno vpliva na posameznike glede na njihov spol, spolno usmerjenost, rasno, etnično ali versko ozadje in socialno-ekonomski položaj; ker lahko presečne oblike diskriminacije in strukturne neenakosti v državah izvora in državah gostiteljicah povečajo negativne učinke transnacionalne represije; ker se ženske spoprijemajo s posebnimi oblikami transnacionalne represije, ki se lahko kažejo v seksualiziranih in seksističnih digitalnih napadih na njihovo identiteto, katerih cilj je ustrahovanje, diskreditiranje in odvračanje od aktivizma, kar odraža širši vzorec spletnih zlorab in nadlegovanja na podlagi spola, in ker so tudi osebe LGBTIQ+ nesorazmerno pogosto tarča napadov;

Trendi, oblike in metode transnacionalne represije

P. ker je transnacionalna represija, čeprav sama po sebi ni nova, razvijajoč se pojav in je prisotna v zahtevnih razmerah, ki jih zaznamujejo slabšanje človekovih pravic, omejevanje temeljnih svoboščin in državljanskega prostora ter vse bolj odločno vedenje nekaterih avtoritarnih režimov;

Q. ker fizične oblike transnacionalne represije vključujejo načrtne uboje, ugrabitve, nasilje, prisilne vrnitve, prisilna izginotja, deportacije in napade na premoženje; ker je organizacija Freedom House med letoma 2014 in 2025 v 107 ciljnih državah zabeležila 1.375 neposrednih fizičnih incidentov;

R. ker je znano, da nekateri režimi uporabljajo grožnje ali plačujejo drugim, da evidentirajo udeležence javnih protestov ali vohunijo proti disidentom v EU, kar neposredno vpliva na uveljavljanje temeljnih pravic;

S. ker avtoritarni režimi v digitalni dobi razvijajo vse bolj izpopolnjene zmogljivosti za izvajanje digitalne transnacionalne represije; ker digitalna transnacionalna represija vključuje spletno nadlegovanje, neposredne grožnje, osebnopodatkovno razkrivanje, hekanje, kibernetske napade, dezinformacijske kampanje, operacije blatenja in spodbujanje sovraštva do disidentov v njihovih državah prebivališča, tudi z uporabo umetne inteligence, ter uporabo vohunske programske opreme in drugih tehnologij nadzora za spremljanje, profiliranje, ustrahovanje ali utišanje posameznikov v tujini, kar se prepleta s tradicionalnimi metodami transnacionalne represije; ker je take prakse pogosto težko pripisati konkretnim akterjem in pogosto ostajajo pod tradicionalnimi kazenskimi pragovi; ker so te prakse še posebej škodljive, saj so lahko spletne platforme in digitalni mediji ključnega pomena za posameznike, ki so bili prisiljeni zapustiti svojo državo zaradi političnega preganjanja, tako na osebni kot poklicni ravni; ker je porast umetne inteligence povzročil eksponentno povečanje dosega in učinka transnacionalne represije, tudi tako, da organom omogoča prepoznavanje obrazov, analizo vedenja in obdelavo podatkov v realnem času; ker se digitalne grožnje civilni družbi štejejo za kršitev človekovih pravic; ker imajo podjetja, ki upravljajo družbene medije, in spletne platforme pomembno vlogo pri oblikovanju spletnega okolja za zagovornike človekovih pravic in aktiviste; ker so zagovorniki izpostavljeni večjemu tveganju ustrahovanja, nadzora in nadaljnje transnacionalne represije, ker ni učinkovitih mehanizmov za hitro odzivanje, s katerimi bi obravnavali osebnopodatkovno razkrivanje in ciljno usmerjeno spletno nadlegovanje; ker akt o digitalnih storitvah zagotavlja orodja, s katerimi je mogoče obravnavati vidike transnacionalne represije, zlasti v zvezi z usklajenim nadlegovanjem in dezinformacijami;

T. ker so ponudniki digitalnih storitev, družbeni mediji in druge spletne

platforme, zasebna podjetja za vohunsko programsko opremo in druga tehnološka podjetja sčasoma postali spodbujevalci transnacionalne represije; ker se glavne platforme, kot so WeChat, Telegram, Facebook, X in druge, uporabljajo za sledenje disidentom, ki sodelujejo v protestih ali na druge načine izražajo svoja mnenja; ker so podjetja, ki dajejo tehnologije nadzora na trg, odgovorna za preprečevanje njihove nezakonite uporabe v politične namene;

U. ker zlonamerni tuji akterji izkoriščajo odprte ranljivosti naprav za vdor v osebno ali poslovno komunikacijo; ker so številni primeri v preteklih letih pokazali, da EU ni opremljena za zaščito pred vdori v naprave z vohunsko programsko opremo; ker tuji akterji uporabljajo vohunsko programsko opremo za spremljanje disidentov in javnih uslužbencev; ker bi bilo treba vse večji nadzor nad zagovorniki človekovih pravic obravnavati kot obliko transnacionalne represije ali z nadzorom omogočene prisile; ker uporaba vohunske programske opreme za transnacionalno represijo resno ogroža temeljne pravice, demokratične procese in integriteto volitev;

V. ker je prisila prek posrednikov razširjena in posebno škodljiva oblika transnacionalne represije, ki vključuje grožnje, nadlegovanje, pridržanje ali kaznovanje družinskih članov ali sodelavcev, ki ostanejo v izvorni državi, ter uporabo dogodkov ali organizacij diaspore, da se omogočita nadzor in ustrahovanje članov skupnosti, s čimer se povzroča huda psihološka škoda in ustvarjajo spodbude za samocenzuro; ker lahko prisila prek posrednikov vključuje tudi pripadnike diaspore, ki so prisiljeni izvajati represivne dejavnosti v imenu države, zaradi česar so hkrati žrtve in instrumenti transnacionalne represije; ker je mogoče nekatere pripadnike diaspor uporabiti tudi kot orodje za izvajanje transnacionalne represije, ne da bi bili k temu prisiljeni; ker je pomembno okrepiti identifikacijo posameznikov iz diaspore, ki bi lahko sodelovali pri dejanjih transnacionalne represije;

W. ker državne službe, odgovorne za transnacionalno represijo, pogosto ponarejajo obtožbe in žrtve transnacionalne represije predstavljajo kot storilce kaznivih dejanj, da bi svoje zahteve prikazale kot bolj verodostojne; ker storilci transnacionalne represije vse pogosteje uporabljajo sojenja v nenavzočnosti, množične kazenske postopke, zaplembo premoženja in ustrahovanje sorodnikov kot orodja za zatiranje disidentov v tujini, s čimer preprečujejo mednarodna potovanja in varno vrnitev, omejujejo lastninske pravice in izvajajo posreden pritisk prek družinskih članov, ki so ostali v državi; ker omejitve pristojnosti in ekstrateritorialna narava takih praks državam gostiteljicam posebno otežujejo preprečevanje, dokumentiranje in pregon prisile prek posrednikov, kar znatno prispeva k nepripravljenosti žrtev, da bi prijavile incidente;

X. ker države, ki sodelujejo v transnacionalni represiji, pogosto zlorabljajo mehanizme mednarodnega in pravnega sodelovanja, vključno prošnjo za izročitev in zahtevo po podatkih, mehanizmi za

izmenjavo podatkov, medsebojno pravno pomočjo, okvirom Projektne skupine za finančno ukrepanje (FATF) za preprečevanje pranja denarja in boj proti financiranju terorizma in okviri za kibernetsko varnost, pa tudi Interpolove tiralice ali obvestila, ki se uporabljajo v zvezi z njihovim izvajanjem, da bi iz političnih razlogov našle, pridržale ali prisilno vrnile posameznike, kar represivnim režimom daje legitimnost, kljub izrecnim prepovedim politične zlorabe v skladu z mednarodnim pravom; ker so Interpolova vijolična in srebrna obvestila zasnovana kot operativna orodja brez individualnih pravnih sredstev ali možnosti preverjanja za zadevne osebe, kar olajšuje njihovo zlorabo v okviru transnacionalne represije; ker so lahko osebe, ki so tarča avtokratskih akterjev, izpostavljene nevarnosti zaradi izmenjave podatkov Interpola, tudi o rdečih mednarodnih tiralicah in obvestilih; ker se je število Interpolovih rdečih mednarodnih tiralic in obvestil v zadnjem desetletju močno povečalo in so ključno orodje, ki ga uporabljajo storilci transnacionalne represije;

Y. ker države storilke uporabljajo upravne oblike transnacionalne represije in oblike transnacionalne represije, ki temeljijo na mobilnosti, z nadzorom in prisilo diplomatskih ali konzularnih predstavništev, vključno z razveljavitvijo ali zavrnitvijo podaljšanja potnih listov, odrekanjem konzularnih storitev ali preklicem državljanstva, s čimer posameznike silijo k sodelovanju s konzularnimi organi ali preprečujejo potovanja; ker odrekanje konzularnih storitev ne vpliva le na zagovornike človekovih pravic in politične aktiviste, temveč tudi na njihove družine;

Z. ker finančna transnacionalna represija vključuje zlorabo standardov Projektne skupine za finančno ukrepanje za preprečevanje pranja denarja in boj proti financiranju terorizma za razširjanje lažnih obtožb ter zamrznitev in zaprtje bančnih računov; ker te prakse prizadete posameznike in organizacije prikrajšajo za financiranje in finančne storitve, hkrati pa ogrožajo njihovo preživetje ter državljanske in politične dejavnosti; ker je Organ za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma (AMLA) ključna zaščitna točka EU, ki mora razviti mehanizme za hitro odzivanje proti zamrznitvam in zaprtjem, ki pomenijo zlorabe, ter določiti stroge omejitve za izmenjavo podatkov z državami storilkami;

AA. ker lahko države storilke in njihovi spodbujevalci izkoristijo upravne postopke, zlasti kadar je potreben dostop do dokumentov, ki jih izda država izvora, ali kadar se tolmači uporabljajo kot posredniki za ustrahovanje ali prisilo žrtev;

Storilci, sodelovanje in posredniške strukture

AB. ker raziskave in neodvisni podatkovni nizi, ki jih je naročil Parlament, kažejo, da je transnacionalna represija svetovni pojav, saj po podatkih raziskave organizacije Freedom House več kot 25 % vlad po vsem svetu izvaja transnacionalno represijo, po ocenah pa je

ogroženih 3,5 milijona ljudi v več kot 100 državah; ker transnacionalno represijo izvajajo predvsem avtoritarni režimi; ker so med vidnejšimi storilci transnacionalne represije v Evropi in po svetu Rusija, Kitajska, Iran in Belorusija;

AC. ker raziskave, ki jih je naročil Parlament, kažejo, da večina dokumentiranih incidentov transnacionalne represije vključuje sodelovanje med državami izvora in državami gostiteljicami ali izkoriščanje okolij s šibko pravno državo, tudi z zlorabo okvirov za izročitev, sodelovanja na področju kazenskega pregona in mednarodnih organizacij;

AD. ker se transnacionalna represija pogosto pojavlja v regionalnih grozdih, kar kaže na neformalne ali formalne okvire sodelovanja in skupne prakse med državami kršiteljicami in njihovimi spodbujevalci, vključno z vzajemnim izvrševanjem represije nad izgnanimi skupnostmi, evropskimi državljani in subjekti;

AE. ker je Rusija med najagresivnejšimi povzročitelji transnacionalne represije na svetu in je odgovorna za največje število dokumentiranih incidentov v EU iz katere koli države izvora, pri čemer politično izseljevanje obravnava kot strateško grožnjo ter uporablja prakse, kot so atentati, poskusi atentatov, digitalni nadzor, nadlegovanje, ugrabitve, kibernetski napadi, sovražne obveščevalne operacije, izsiljevanje, kampanje blatenja, ustrahovanje diaspore, stigmatizacija, sodni postopki v nenavzočnosti, prisila prek posrednikov in grožnje družinskim članom, sistematična uporaba mednarodnih pravnih in finančnih mehanizmov sodelovanja ter mehanizmov kibernetske varnosti in sodelovanja na področju kazenskega pregona kot orožja, pa tudi grožnje zakonodajalcem EU; ker je Rusija izdala nesorazmeren delež javnih Interpolovih rdečih mednarodnih tiralic na svetovni ravni, kar močno presega primerljivo uporabo v drugih državah; ker Rusija vse pogosteje izkorišča dvostranske sporazume o sodelovanju na področju kazenskega pregona s tretjimi državami, da bi lažje izdajala prošnje za izročitev svojih državljanov v tujini; ker ruske obveščevalne službe izvajajo spletne kampanje novačenja, pogosto prek platforme Telegram, za naročanje umorov in terorističnih dejavnosti, ki so pogosto usmerjene proti ruski diaspori in političnim nasprotnikom; ker Rusija za izvajanje transnacionalne represije uporablja posrednike, vključno s skupino Wagner, čečenskimi vodi smrti, kulturnimi ustanovami in v nekaterih primerih strukturami, povezanimi z rusko pravoslavno cerkvijo;

AF. ker Belorusija izvaja transnacionalno represijo v zaskrbljujočem obsegu, tudi na ozemlju EU, zlasti s fizičnim nasiljem, zlorabo Interpolovih mehanizmov, zavračanjem potnih listin, uporabo vohunske programske opreme, prisilnimi konzularnimi praksami, prisilnimi vrnitvami, zasegi premoženja in ustrahovanjem; ker Belorusija uporablja Interpolov sistem rdeče mednarodne tiralice za napade na politične nasprotnike v izgnanstvu ter preganja diasporo

in disidente, vključno s tistimi, ki prebivajo v EU, s kazenskimi zadevami, posebnimi sojenji v nenavzočnosti in prisilo prek posrednikov;

AG. ker Kitajska izvaja najcelovitejšo in najbolj sistematično kampanjo transnacionalne represije na svetu, podprto z obsežno ekstrateritorialno infrastrukturo, ki jo sestavljajo subjekti, ki so usklajeni z državo, čezmorske policijske postaje, organizacije diaspore ter akademske in študentske organizacije, medijske hiše in digitalna omrežja, ki se uporablja za identifikacijo, spremljanje, ustrahovanje in prisilo posameznikov v diaspori in njihovih sodelavcev z nadzorom, nadlegovanjem, pravnim in finančnim pritiskom, zlorabo Interpolovih mehanizmov, prisilnimi vrnitvami in ustrahovanjem družin; ker Kitajska uporablja prisilne ukrepe proti evropskim posameznikom in subjektom; ker poročila zagovornikov človekovih pravic kažejo, da Kitajska na evropskem ozemlju upravlja tajne policijske postaje in posredniške akterje brez pravne podlage, kar omogoča nadzor in prisilne vrnitve, tudi z grožnjami sorodnikom in v nekaterih primerih ugrabitvami; ker kitajske oblasti pritiskajo na akademike, naj ustavijo raziskave, ki se štejejo za občutljive, tudi o dobavnih verigah in praksah prisilnega dela ali o Tibetu in Tajvanu, ter napadajo umetnike, tako da zahtevajo odpoved dogodkov, povezanih s Tajvanom; ker je Kitajska vodilna izvoznica nadzornih sistemov, vohunske programske opreme in podatkovno vodenih policijskih orodij, ki jih drugi avtoritarni režimi uporabljajo za spremljanje in ustrahovanje svojih diaspor v tujini; ker hongkonški zakon o nacionalni varnosti iz leta 2020 in odlok o zaščiti nacionalne varnosti iz leta 2024 določata ekstrateritorialno pristojnost in sta bila uporabljena za izvajanje transnacionalne represije, tudi z napadi na evropske politike, ki jim grozita pregon in izročitev, ter z izdajo nalogov za prijetje in izrekom kazni aktivistom in akademikom, ki prebivajo v EU; ker so dogovori EU o izročitvi s Kitajsko in Hongkongom zelo zaskrbljujoči;

AH. ker Iran domnevne nasprotnike v tujini že dolgo preganja in izvaja transnacionalno represijo z operacijami, usmerjenimi v najvišje ravni državne oblasti, ki jih izvajata ministrstvo za obveščevalno dejavnost in Islamska revolucionarna garda, vključno z njenimi silami Quds, z uporabo taktik, kot so atentati, ugrabitve, prisilna izginotja, verodostojne grožnje z nasiljem, digitalna transnacionalna represija ter oddajanje represije v zunanje izvajanje organiziranim kriminalnim združbam in drugim posrednikom, vključno z ustrahovanjem novinarjev in disidentov, kibernetskim nadzorom, prisilo sorodnikov v Iranu ter dokumentiranimi atentati in ugrabitvami predstavnikov opozicije na evropskem ozemlju; ker ta dejanja ogrožajo javno varnost in kršijo temeljne pravice;

AI. ker je globalni režim sankcij EU na področju človekovih pravic (evropski zakon Magnickega) pomemben instrument za ukrepanje proti posameznikom in subjektom, odgovornim za hude kršitve in zlorabe človekovih pravic po vsem svetu, vključno s tistimi, ki so

vpleteni v dejanja transnacionalne represije; ker lahko njegova učinkovita in dosledna uporaba prispeva k odvračanju, odgovornosti in varstvu temeljnih pravic;

AJ. ker EU trenutno nima skupne opredelitve, celovitih mehanizmov za zbiranje podatkov in usklajenega institucionalnega pristopa na ravni celotne EU k boju proti transnacionalni represiji; ker teh ni tudi zunaj EU, kar ustvarja izzive za preprečevanje, prepoznavanje in učinkovite odzive politike;

AK. ker so številne oblike transnacionalne represije zaradi svoje prikrite narave redko zajete v uradnih statističnih podatkih; ker se transnacionalna represija bistveno premalo prijavlja, tudi v EU, saj se osebe, ki so tarča transnacionalne represije, pogosto bojijo povračilnih ukrepov proti družinskim članom ali ne zaupajo organom zaradi predhodnih izkušenj v avtoritarnih razmerah; ker dodatne ovire za prijavo vključujejo pomanjkanje ozaveščenosti in usposabljanja v organih odkrivanja in pregona in upravnih organih, pomanjkanje dostopnih mehanizmov za prijavo na podlagi travme, jezikovne ovire in kumulativno psihološko škodo zaradi trajnega ustrahovanja, nadzora in nadlegovanja; ker številne žrtve transnacionalne represije zaradi neučinkovitosti lokalnih organov odkrivanja in pregona ali strahu pred poslabšanjem razmer prav tako ne prijavijo primerov zlorabe; ker to strukturno nezadostno prijavljanje povzroča trajno vrzel v zaščiti žrtev in skupnosti, ki so tarča transnacionalne represije, spodkopava z dokazi podprto oblikovanje politik in odgovornost ter tako prispeva k nadaljnji uporabi transnacionalne represije v državah kršiteljicah z omejenim tveganjem razkritja ali posledic;

AL. ker številne države gostiteljice EU transnacionalne represije ne obravnavajo in ne zajamejo pod kazenskim pragom;

AM. ker v sedanjem predlogu za evropski ščit za demokracijo transnacionalna represija ni omenjena;

Vzpostavitev skupnega razumevanja transnacionalne represije na ravni EU

1. meni, da transnacionalna represija resno in vse bolj ogroža demokracijo ter pomeni kršitev človekovih pravic in obliko tujega vmešavanja, ki spodkopava demokratično upravljanje, pravno državo, temeljne pravice ter suverenost in varnost držav gostiteljic, pa tudi njihovo zmožnost zaščite oseb, ki prebivajo na njihovem ozemlju; poudarja, da se bodo ti trendi verjetno še okrepili zaradi spodkopavanja mednarodnih norm in hitrih tehnoloških sprememb, zaradi česar se bodo zmanjšali tudi stroški izvajanja teh dejanj;

2. najostreje obsoja dejanja transnacionalne represije in tuje vmešavanje, tudi v državah članicah EU; poziva Komisijo in države članice, naj priznajo, da je transnacionalna represija nesprejemljiva in nezakonita praksa, ki jo izvajajo predvsem avtoritarni režimi, ter

naj se zavežejo pristopu ničelne tolerance, pri katerem je potrebno odločno, usklajeno in celovito ukrepanje proti vsem oblikam transnacionalne represije, ki se pojavljajo na ozemlju EU;

3. meni, da neobstoj jasne opredelitve transnacionalne represije prispeva k nezadostnemu poročanju, omejuje učinkovite odzive politike in ovira uporabo orodij odgovornosti, vključno z mehanizmi sankcij; poziva Komisijo, Svet in države članice, naj sprejmejo skupno opredelitev transnacionalne represije na ravni EU na podlagi opredelitve iz tega poročila in prejšnjih poročil Parlamenta ter to opredelitev sistematično vključijo v vse politike in instrumente EU, tudi na področju zunanjega delovanja, pravosodja in notranjih zadev, digitalne politike, finančne uredbe in okvirov sankcij, da bi preprečili zlorabo pravnih in upravnih okvirov EU za represivne namene; poziva države članice, naj transnacionalno represijo kodificirajo v svoji nacionalni zakonodaji;

4. opredeljuje transnacionalno represijo kot namerna dejanja ali grožnje, ki jih izvajajo države, vključno z represivnimi ali avtoritarnimi režimi, subjekti, povezanimi z državo, ali subjekti pod vplivom ali pritiskom države ali njenih posrednikov, da bi branile in uveljavljale svoje interese s posegi preko svojih meja, s katerimi ustrahujejo, grozijo, utišajo, prisilijo ali obvladujejo posameznike ali skupine, ki prebivajo v tujini, ali njihove podporne mreže in družinske člane, ali jim kakor koli drugače škodujejo;

5. z zaskrbljenostjo ugotavlja, da tarče transnacionalne represije vključujejo širok nabor posameznikov in skupin, med drugim disidente, novinarje, aktiviste, akademike ter člane diaspore in njihove družine; priznava, da transnacionalna represija ne vpliva samo na diaspore ter je usmerjena tudi v organizacije in osebe, ki branijo žrtve ali jim pomagajo, vključno s tistimi, ki nimajo nacionalne povezave z državo storilko; izraža resno zaskrbljenost zaradi krčenja državljanskega prostora in utišanja izgnanih skupnosti, katerih glas je ključnega pomena pri dokumentiranju stanja na področju človekovih pravic in zlorab;

6. poudarja, da transnacionalna represija zajema širok nabor vse večjega števila taktik, med drugim tudi:

   (a) fizično transnacionalno represijo, kot so načrtni uboji, ugrabitve, nasilje, prisilne vrnitve, prisilna izginotja, deportacije in napadi na premoženje;

   (b) pravno in administrativno zlorabo, med drugim zlorabo konzularnih storitev, izročitev in postopkov medsebojne pravne pomoči, pregone v nenavzočnosti, zlorabo mednarodnih sistemov tiralic, zamrznitev sredstev in omejitev dostopa do bančnih in finančnih storitev, neutemeljene kazenske obtožbe, selektivni pregon, zavrnitev dovoljenj, licenc ali odobritev brez utemeljenega razloga ali samovoljne globe ali kazni;

(c) nefizične prisilne metode, kot so digitalni nadzor, grožnje, ustrahovanje, digitalno nadlegovanje, zloraba tehnologij vohunske programske opreme, hekanje, izsiljevanje, obtožbe o terorizmu ali ogrožanju državne varnosti, nadlegovanje sorodnikov in prisila prek posrednikov, tudi prek diplomatskih ali konzularnih predstavništev, mrež organiziranega kriminala, zasebnih akterjev ali subjektov, ki so usklajeni in povezani z državo in delujejo v tujini;

7. poudarja, da transnacionalna represija na države članice trenutno vpliva v različnem obsegu in da imajo različne ravni ozaveščenosti, institucionalne pripravljenosti in zaščitnih mehanizmov; vendar poudarja, da transnacionalne represije ni mogoče učinkovito obravnavati z izoliranimi nacionalnimi odzivi, saj storilci delujejo čezmejno in izkoriščajo razlike med nacionalnimi sistemi, zato sta potrebna sodelovanje in pripravljenost vseh držav članic v usklajenem okviru EU;

Krepitev usklajevanja, zbiranja podatkov in institucionalnega odziva na ravni EU

8. poudarja, da se transnacionalna represija občutno premalo prijavlja, čeprav je zbiranje zanesljivih podatkov bistveno za razumevanje njenega obsega; ugotavlja, da ljudje, ki so tarča transnacionalne represije, morda neradi prijavijo incidente, ker se bojijo povračilnih ukrepov proti družinskim članom, ne zaupajo oblastem zaradi izkušenj v avtoritarnih državah ali se spoprijemajo z jezikovnimi ovirami;

9. poziva Komisijo in Evropsko službo za zunanje delovanje (ESZD), naj v sodelovanju z ustreznimi organi EU, vključno z Europolom, vzpostavita mehanizem za zbiranje podatkov, spremljanje in poročanje o transnacionalni represiji na ravni EU, ki bi zajemal incidente v EU in po svetu ter javnim organom in deležnikom omogočal, da prispevajo vanj, in ki bi ga lahko Komisija in države članice uporabile za razvoj, izboljšanje in oceno svojih politik za boj proti transnacionalni represiji; poudarja, da so potrebne skupne metodologije in da je treba na tem področju zagotoviti sodelovanje s podobno mislečimi partnerji; poudarja, da bi morali biti kanali za prijavo večjezični in upoštevati travme, hkrati pa zagotavljati zanesljivo varstvo podatkov in zaupnost;

10. poziva države članice, naj zagotovijo, da se bodo kazniva in nekazniva dejanja z elementi transnacionalne represije dosledno evidentirala kot taka po vsej EU in da bodo ustrezni organi pripravljeni za prepoznavanje razsežnosti transnacionalne represije;

11. poudarja, da so potrebni močno šifriranje in strogi zaščitni ukrepi, s čimer bi zagotovili, da nepooblaščeni akterji ne bi mogli prestreči ali zlorabiti informacij, ki se izmenjujejo prek teh kanalov, ali do njih dostopati ter da se žrtvam ne bi nadalje škodovalo;

12. poudarja, da bi bilo treba prijave, prejete prek teh kanalov, hitro oceniti in jih po potrebi podkrepiti s konkretnimi ukrepi pristojnih organov, vključno s preiskavami in prizadevanji za odkrivanje morebitnih povezav s tujimi obveščevalnimi akterji;

13. priznava bistveno vlogo organizacij civilne družbe pri dokumentiranju najbolj skritih oblik transnacionalne represije, vključno z digitalnim nadzorom, finančno represijo, upravnim nadlegovanjem in prisilo prek posrednikov; poudarja, da sedanje zbiranje podatkov o transnacionalni represiji še vedno temelji predvsem na nevladnih virih, od katerih se mnogi spoprijemajo s hudimi omejitvami financiranja, zaradi česar so mehanizmi za spremljanje na ravni držav članic in EU še nujnejši; ponovno poudarja, da je treba podpreti civilno družbo, novinarje, žvižgače in druge, ki odkrivajo mehanizme in primere transnacionalne represije, pri čemer so pogosto zelo osebno ogroženi;

14. poziva države članice, naj ohranijo tesne stike z diasporami, ki so najbolj dovzetne za transnacionalno represijo; poziva Komisijo, naj državam članicam zagotovi smernice in priporočila za zaščito ogroženih skupin v izgnanstvu;

15. poziva države članice, naj poskrbijo za specializirano usposabljanje za organe odkrivanja in pregona, pravosodne in finančne organe, organe za kibernetsko varnost, organe, pristojne za priseljevanje, in azilne organe o prepoznavanju transnacionalne represije in odzivanju nanjo; poziva države članice, naj prizadete skupnosti vključijo v oblikovanje in izvajanje tega usposabljanja;

16. poziva k vzpostavitvi celovitega okvira, s katerim bi odpravili razdrobljenost nacionalnih odzivov ter zagotovili usklajevanje in izmenjavo informacij med institucijami in agencijami EU, državami članicami, nacionalnimi institucijami za človekove pravice in ustreznimi deležniki; poudarja, da je treba okrepiti sodelovanje med službami in strukturiran politični dialog, da bi zagotovili dosleden in učinkovit odziv EU;

17. poziva države članice, naj imenujejo nacionalne kontaktne točke za transnacionalno represijo, katerih naloga bo usklajevanje med ustreznimi organi na vseh ravneh;

18. poziva Komisijo in države članice, naj olajšajo redno izmenjavo med državami članicami prek mreže teh nacionalnih kontaktnih točk za transnacionalno represijo, ki jim bo omogočila izmenjavo izkušenj, trendov, dobrih praks in pridobljenih izkušenj; poziva, naj se kontaktne točke redno vabijo na sestanke evropskega centra za demokratično odpornost; poziva države članice, naj zagotovijo sistematično poročanje Komisiji o razvoju dogodkov na nacionalni ravni in okrepijo usklajevanje nacionalnih ukrepov, da bi učinkoviteje obravnavale čezmejno razsežnost transnacionalne represije;

19. poziva Komisijo in ESZD, naj objavita javno letno poročilo o

transnacionalni represiji, ki vpliva na EU, v katerem naj ocenita trende, vzorce in nastajajoča tveganja, vključno z nezadostno prijavljenimi oblikami, kot so digitalni nadzor, finančna represija, upravno nadlegovanje in prisila prek posrednikov;

20. poziva Komisijo, naj pripravi predlog za posodobitev mandatov Europola in Eurojusta za učinkovitejši boj proti transnacionalni represiji; poziva Europol in Eurojust, naj dasta v boju proti transnacionalni represiji prednost tesnemu sodelovanju in izmenjavi informacij med državami članicami EU, da bi obravnavali transnacionalno represijo in zagotovili boljšo izmenjavo informacij, tudi z namenskim usposabljanjem in ciljno usmerjenimi ocenami ogroženosti zaradi transnacionalne represije;

21. poziva visoko predstavnico Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko ter ESZD, naj okrepita usklajevanje v okviru obstoječih instrumentov zunanje politike EU, da bi se učinkoviteje borili proti transnacionalni represiji, tudi s krepitvijo prisotnosti EU v tretjih državah in okrepitvijo informacijskih točk v delegacijah EU za opozarjanje na primere transnacionalne represije v tretjih državah;

22. poziva Svet, naj imenuje koordinatorja za boj proti transnacionalni represiji, ki bi lahko deloval kot osrednja kontaktna točka in prispeval k razvoju krovne strategije EU za boj proti transnacionalni represiji; meni, da bi moral biti ta koordinator vključen v delo evropskega centra za demokratično odpornost in ga dopolnjevati;

23. poudarja, da bi bilo treba pri zbiranju podatkov, podpori žrtvam, zaščitnih ukrepih in vseh drugih mehanizmih za boj proti transnacionalni represiji upoštevati posebna tveganja, s katerimi se spoprijemajo rasne, etnične in verske manjšine ter osebe LGBTIQ+, ter obenem zagotoviti kulturne kompetence in sistematično upoštevanje vplivov na podlagi spola in presečnih ranljivosti;

Krepitev zaščite in podpore osebam, ki so tarča transnacionalne represije

24. poziva k celovitemu presečnemu pristopu k zaščiti in podpori za osebe, ki so tarča transnacionalne represije, ki bo osredotočen na žrtve in bo združeval takojšnje in dolgoročne zaščitne ukrepe ter prilagojeno podporo za osebe z večjim tveganjem; v zvezi s tem poziva Komisijo in države članice, naj sprejmejo zaščitne ukrepe, ki upoštevajo vidik spola, za ženske in skupnosti LGBTIQ+, ki jih je prizadela transnacionalna represija;

25. poudarja, da so potrebni preprečevanje, zaščita, stabilizacija, odgovornost in odvračanje ter da je treba odpraviti obstoječe vrzeli v zaščiti, vključno z dostopom do pravne in upravne pomoči ter psihosocialne podpore; poudarja tudi, da je treba v pristojnih organih razviti zmogljivosti za hitro odzivanje;

26. poudarja resne psihološke, socialne in varnostne posledice

transnacionalne represije za žrtve in njihove družine; poziva države članice, naj psihosocialno škodo priznajo kot sestavni del transnacionalne represije in zagotovijo dostop do večjezične podpore na področju duševnega zdravja, ki upošteva vidik travme; v zvezi s tem opozarja na posledice in psihološko breme strateških tožb za onemogočanje udeležbe javnosti (SLAPP) za novinarje oziroma na pravni pritisk na akademike;

27. poziva države članice, naj priznajo zlorabo pravnih sistemov kot obliko transnacionalne represije in zagotovijo, da bodo imele žrtve transnacionalne represije dostop do specializirane pravne pomoči ter učinkovitih, sorazmernih in izvršljivih pravnih sredstev in odškodnin, vključno z nadomestilom in povračilom pravnih stroškov, ki so posledica zlorabljenih ali zlonamernih postopkov, s strani storilcev;

28. poziva države članice, naj zagotovijo ciljno usmerjeno podporo, ki bo osebam, ki so tarča transnacionalne represije, omogočila, da nadaljujejo svoje poklicne in državljanske dejavnosti, ter naj zagotovijo učinkovito in pravočasno zaščito tistim, ki se odločijo za javno dokumentiranje ali prijavo zlorab; v zvezi s tem pozdravlja direktivo EU proti strateškim tožbam za onemogočanje udeležbe javnosti[13]; meni, da bi bilo treba sprejeti podobne ukrepe za zaščito akademske svobode pred zunanjimi pritiski;

29. poziva organe odkrivanja in pregona ter varnostne organe, naj vzpostavijo trajno mrežo za ozaveščanje in zaupanja vredne komunikacijske kanale s skupnostmi, ki jih je najbolj prizadela transnacionalna represija, ter skupnostne povezovalne strukture, da bi povečali ozaveščenost, olajšali varne prijave in izboljšali razumevanje razvijajočih se vzorcev transnacionalne represije, vključno z ravnanjem, ki ne doseže pragu kaznivega dejanja;

30. poziva EU in njene države članice, naj priznajo in podprejo prizadete posameznike in skupnosti ter naj bodo ključne entitete, ki se prve odzovejo; priznava vlogo izgnanih novinarjev kot ključnih zaveznikov v boju proti avtoritarni propagandi ter tujemu manipuliranju z informacijami in vmešavanju; poziva Komisijo, naj operacionalizira strategijo EU za civilno družbo, ter spodbuja boljše sodelovanje in izmenjavo informacij med civilno družbo ter institucijami EU in državami članicami;

31. poziva ESZD, naj posodobi akcijski načrt EU za človekove pravice in demokracijo ter smernice EU o zagovornikih človekovih pravic, da bi vanju izrecno vključili transnacionalno represijo, vključno z zaščito in podporo za zagovornike človekovih pravic v skupnostih v izgnanstvu

---

13 Direktiva (EU) 2024/1069 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. aprila 2024 o zaščiti oseb, ki se udejstvujejo pri udeležbi javnosti, pred očitno neutemeljenimi tožbenimi zahtevki ali zlorabljenimi sodnimi postopki („strateške tožbe za onemogočanje udeležbe javnosti“) (UL L, 2024/1069, 16.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1069/oj).

in diasporah;

32. poziva Komisijo in države članice, naj zagotovijo predvidljivo financiranje take podpore žrtvam, tudi v okviru Instrumenta za sosedstvo ter razvojno in mednarodno sodelovanje – Globalna Evropa (NDICI), programa Državljani, enakost, pravice in vrednote (CERV) ter programa Obzorje Evropa;

Preprečevanje posebnih oblik transnacionalne represije in odzivanje nanje

Fizična transnacionalna represija

33. poziva države članice in Komisijo, naj razvijejo nove ali prilagodijo obstoječe mehanizme za obravnavo čezmejne narave fizične transnacionalne represije, vključno z nadzorom, prisilo, napadi in poskusi ugrabitev, da se zagotovi sistematično prepoznavanje, preiskovanje in obravnavanje teh dejanj kot represije, povezane z državo, in ne kot posameznih kaznivih dejanj;

Digitalna in tehnološko podprta transnacionalna represija

34. poziva EU in njene države članice, naj priznajo in preprečijo digitalne oblike transnacionalne represije, kot so cenzura, dezinformacije, kampanje blatenja, spletno nadlegovanje in ustrahovanje, ki jih omogočajo mehanizmi spletnih platform, vključno s priporočilnimi sistemi, ki temeljijo na interakcijah, lažnimi računi in mrežami botov, ter se borijo proti njim; poudarja, da je treba priznati poseben izziv digitalne transnacionalne represije na podlagi spola in posebne posledice, ki jih ima ta vrsta represije za ženske, ki so tarča transnacionalne represije; poziva Komisijo in države članice, naj transnacionalno represijo upoštevajo pri izvrševanju obstoječega okvira ustrezne zakonodaje EU, vključno z aktom o digitalnih storitvah, aktom o umetni inteligenci[14] in uredbo o blagu z dvojno rabo[15], da bi zagotovile dosledno izvrševanje, strog nadzor izvoza in mehanizme odgovornosti;

35. poziva digitalne platforme, naj sprejmejo učinkovite ukrepe za ublažitev in obravnavanje digitalnih groženj transnacionalne

---

14 Uredba (EU) 2024/1689 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. junija 2024 o določitvi harmoniziranih pravil o umetni inteligenci in spremembi uredb (ES) št. 300/2008, (EU) št. 167/2013, (EU) št. 168/2013, (EU) 2018/858, (EU) 2018/1139 in (EU) 2019/2144 ter direktiv 2014/90/EU, (EU) 2016/797 in (EU) 2020/1828 (Akt o umetni inteligenci) (UL L, 2024/1689, 12.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1689/oj).

15 Uredba (EU) 2021/821 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2021 o vzpostavitvi režima Unije za nadzor izvoza, posredovanja, tehnične pomoči, tranzita in prenosa blaga z dvojno rabo (UL L 206, 11.6.2021, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/821/oj).

represije; poziva Komisijo, naj oceni, ali digitalna transnacionalna represija ustreza merilom za vključitev med dejavnosti, ki negativno vplivajo na temeljne pravice, kot so opredeljene v aktu o digitalnih storitvah; poziva Komisijo, naj pri prihodnjih revizijah smernic v zvezi z ukrepi za oceno in zmanjšanje tveganja, ki se uporabljajo za zelo velike spletne platforme, posebno pozornost nameni učinku transnacionalne represije, tudi s preiskavo sistemskih tveganj, ki jih predstavljajo platforme, kot sta WeChat in TikTok;

36. izraža globoko zaskrbljenost, ker tretje države in njihovi posredniki umetno inteligenco uporabljajo kot orodje transnacionalne represije, tudi z digitalnim nadzorom, ki temelji na umetni inteligenci, uporabo vohunske programske opreme, napadi z ribarjenjem in hekerskimi napadi, osebnopodatkovnim razkrivanjem, avtomatiziranim spletnim nadlegovanjem in usklajenimi dezinformacijskimi kampanjami v družbenih medijih; poziva Urad za umetno inteligenco pri Komisiji naj dodatno oceni vpliv umetne inteligence na transnacionalno represijo in predlaga konkretne zaščitne ukrepe za preprečevanje zlorabe sistemov umetne inteligence na načine, ki omogočajo čezmejni nadzor, prisilo ali zatiranje;

37. poudarja, da je pravica do varne in zasebne komunikacije temeljnega pomena; ostro obsoja tretje države in njihove posrednike, ki uporabljajo vohunsko programsko opremo in tehnologije nadzora proti posameznikom v EU; je zaskrbljen zaradi dokumentiranih primerov, v katere so bila vpletena zasebna podjetja, ki razvijajo in izvažajo napredno vohunsko programsko opremo in digitalna orodja za nadzor, ki se uporabljajo za izvajanje transnacionalne represije;

38. opozarja na poročilo svojega preiskovalnega odbora PEGA (Preiskovalni odbor za preiskavo uporabe programa Pegasus in podobne vohunske programske opreme za nadzor), ki je vsebovalo priporočila za boj proti nezakoniti uporabi vohunske programske opreme, zlasti vsiljive vohunske programske opreme; obžaluje, da Komisija do danes ni upoštevala priporočil, čeprav so težave še vedno prisotne; v zvezi s tem poziva države članice in Komisijo, naj izvajajo priporočila Preiskovalnega odbora Parlamenta za preiskavo uporabe programa Pegasus in podobne vohunske programske opreme za nadzor, okrepijo zaščitne ukrepe proti širjenju in zlorabi vohunske programske opreme ter odpravijo pomanjkljivosti v nacionalni zakonodaji z boljšim izvrševanjem zakonodaje EU, kot so direktiva o preprečevanju pranja denarja[16], pravila o javnem naročanju in uredba o blagu z dvojno rabo; poziva EU in države članice, naj zagotovijo strog nadzor nad trgi vohunske programske

16 Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj).

opreme in učinkovite mehanizme odgovornosti ter kriminalizacijo nezakonitega zbiranja podatkov, ki se izvaja v imenu tujih držav v nasprotju s pravom EU;

39. poziva k temu, da bi tehnološka podjetja in drugi zasebni akterji odgovarjali za svoja dejanja, kadar omogočajo transnacionalno represijo, tudi za to, da niso ublažila tveganj za temeljne pravice posameznikov, ki prebivajo v EU, zlasti v zvezi z uporabo teh aplikacij za nadzor, ki ga podpira država, cenzuro političnega govora in omogočanje transnacionalne represije nad diasporami; poziva Komisijo in države članice, naj zagotovijo, da bodo zelo velike spletne platforme in iskalniki vsebino moderirali na podlagi človekovih pravic; poziva te platforme, naj vzpostavijo mehanizme za hitro odzivanje za ogrožene posameznike, vključno s prednostnimi kanali za prijavo, pravočasnim človeškim pregledom, zaščitnimi ukrepi proti samovoljnemu odstranjevanju vsebin ter učinkovitimi odzivi na osebnopodatkovno razkrivanje, prevzeme računov in usklajeno spletno nadlegovanje;

Represija s prisilo prek posrednikov in na podlagi družine

40. priznava, da so povračilni ukrepi proti družinskim članom izgnanih posameznikov, ne glede na to, ali se izvajajo v EU ali tretjih državah, posebna in resna oblika transnacionalne represije; poziva, naj se v družino usmerjeno ustrahovanje, pridržanje, zaplembe premoženja, prepovedi potovanja in podobne prakse sistematično obravnavajo v okvirih EU za spremljanje, sankcije in diplomatski odziv;

41. poudarja, da združitev družine in druge možnosti za zaščito zmanjšujejo izpostavljenost prisili prek posrednikov;

Obravnavanje struktur, ki omogočajo transnacionalno represijo

42. poziva Komisijo in države članice, naj opredelijo, ocenijo in ublažijo strukturne ranljivosti v upravnih, pravnih in finančnih sistemih EU ter nacionalnih upravnih, pravnih in finančnih sistemih, ki jih je mogoče izkoristiti za transnacionalno represijo, vključno s konzularnimi storitvami;

43. spodbuja institucije EU in države članice, naj sprejmejo ukrepe za preprečevanje tveganja, da bi storilci transnacionalne represije zlorabili njihove strukture, kar bi lahko vključevalo uvedbo zaščitnih ukrepov, pri katerih se upošteva tveganje, po potrebi alternativne postopke ter okrepljen nadzor nad pravno, upravno in finančno infrastrukturo, vključno z ocenami učinka na temeljne pravice, programi za pridobitev prebivališča z naložbami in okviri za preprečevanje pranja denarja, da bi preprečili, da bi jih storilci zlorabili, in zagotovili odgovornost;

44. poziva države članice, naj strogo preverjajo – in po potrebi prekličejo – dovoljenja za prebivanje, povezana z naložbami, in podobne ureditve „zlatih vizumov“ za osebe, za katere se utemeljeno

domneva, da so povezane z režimi ali mrežami, za katere je znano, da sodelujejo pri transnacionalni represiji, da bi storilcem in spodbujevalcem preprečili pridobitev pravic do prebivanja v EU, ki bi jim omogočile nezakonite dejavnosti;

Zloraba mehanizmov mednarodnega sodelovanja

45. poziva države članice, naj ostanejo pozorne ter zavrnejo in dokumentirajo neformalne, prisilne ali izvensodne zahteve tujih organov za nadzor, pridržanje, omejevanje, ustrahovanje ali predajo izgnancev ali pripadnikov diaspor ter o njih poročajo, tudi kadar se te zahteve posredujejo po diplomatski poti; v zvezi s tem poziva k okrepljenemu nadzoru , ki vključujejo osebe, ki jim grozi transnacionalna represija; nadalje poziva države članice, naj ne izročajo žrtev ali potencialnih žrtev transnacionalne represije in naj zagotovijo njihovo zaščito v EU;

46. poziva države članice, naj poskrbijo, da bodo ustrezni organi odkrivanja in pregona, pravosodni organi ter drugi ustrezni organi, ki prejemajo podatke Interpola in izvajajo dvostranske sporazume o sodelovanju z državami, osumljenimi transnacionalne represije, ustrezno usposobljeni za prepoznavanje in ocenjevanje tveganj zlorabe;

47. poudarja, da je treba za obravnavanje zlorab Interpola v nacionalnem pravu in operativnih smernicah potrditi, da Interpolove tiralice in obvestila niso predmet enakega nadzora kot nalogi za prijetje, preden se izdajo, in se ne bi smeli obravnavati kot enakovredni nalogom za prijetje; poudarja, da bi bilo treba pogoje in ocene korektivnih ukrepov Interpola pregledati v okviru boja proti transnacionalni represiji;

48. poziva Komisijo, naj vzpostavi pritožbeni mehanizem na ravni EU za zlorabe Interpolovih rdečih mednarodnih tiralic, razmisli o prekinitvi sodelovanja v primerih, ko obstajajo pomisleki glede dolžnega postopanja ali kadar se uporabljajo sodbe v nenavzočnosti, ter zadrži priznanje ali pomoč pri zahtevah, ki izvirajo iz držav storilk, dokler se ponovno ne vzpostavi neodvisnost sodstva;

49. poziva države članice, naj si v okviru Interpola prizadevajo za letno objavo podrobnih statističnih podatkov za vsako vrsto tiralice in obvestila, razčlenjenih po državah izdajateljicah ter z navedbo števila odobritev, zavrnitev in izbrisov ter razlogov zanje;

50. poziva k ustreznim reformam in sredstvom, da bi zagotovili dolgoročne rešitve, s katerimi bi preprečili politično motivirane Interpolove rdeče mednarodne tiralice in obvestila o nalogih za prijetje, vključno z določitvijo referenčnih meril za preprečevanje zlorabe Interpolovega sistema tiralic in okrepljenim nadzorom nad vladami s slabimi rezultati na področju človekovih pravic ali transnacionalne represije;

Finančni in upravni instrumenti represije

51. poziva finančne regulatorje EU in ustrezne nadzorne organe, naj priznajo, da bi se lahko skladnost z okvirom Projektne skupine za finančno ukrepanje za preprečevanje pranja denarja in boj proti financiranju terorizma in okviri za kibernetsko varnost zlorabili kot orodje za transnacionalno represijo, usmerjeno v civilno družbo in njene donatorje, novinarje in diaspore, poslovneže in njihove subjekte, sodelavce in posameznike; poziva organe odkrivanja in pregona ter pravosodne organe držav članic, naj sodelujejo s finančnimi regulatorji, da bi pomagali preprečiti in obravnavati zlorabe finančnih sistemov in podatkovnih zbirk o potnih listinah, ki se uporabljajo za omogočanje transnacionalne represije;

52. poziva finančne regulatorje EU, vključno z organom AMLA, naj oblikujejo zaščitne ukrepe za preprečevanje te manipulacije, vključno s preverjanjem pred zamrznitvijo, ter ustrezne ukrepe za preverjanje in varstvo podatkov;

53. poziva finančne regulatorje EU, naj razvijejo mehanizme pravnega varstva, osredotočene na žrtve, da bi odpravili finančno manipulacijo in dolgoročno škodo, vključno z javnimi popravnimi mehanizmi; poziva k večjemu usklajevanju med finančnimi regulatorji, subjekti in ustreznimi nadzornimi organi ter ustreznimi organi EU, ki obravnavajo transnacionalno represijo;

54. poziva Komisijo in države članice, naj vzpostavijo mehanizme za omogočanje zajamčenega dostopa do osnovnih bančnih storitev posameznikom, za katere obstaja verodostojno tveganje, da bodo predmet transnacionalne represije, in izredne mehanizme finančne kontinuitete ali likvidnosti, kadar represija povzroči nenadno zamrznitev sredstev;

55. poziva finančnoobveščevalne enote, naj opredelijo in sistematično analizirajo finančne vzorce, povezane s transnacionalno represijo, ter o ustreznih ugotovitvah poročajo nacionalnim koordinacijskim vozliščem in koordinacijskim vozliščem EU za transnacionalno represijo;

56. poziva države članice, naj zagotovijo specializirano usposabljanje za organe odkrivanja in pregona, pravosodne in finančne organe ter organe za kibernetsko varnost o prepoznavanju finančnih vzorcev, povezanih s transnacionalno represijo, vključno z zlorabo orodij FATF, Interpola in podatkovnih zbirk o potnih listinah;

57. poziva države članice, naj zagotovijo smernice za finančne institucije, poskrbijo, da bodo njihovi nacionalni finančni regulatorji pooblaščeni za izmenjavo podatkov, ki so jim na voljo, z organi odkrivanja in pregona ter pravosodnimi organi, ter vzpostavijo učinkovit nacionalni mehanizem za pritožbe in pregled;

Zaščita azilnih, migracijskih in konzularnih služb pred zlorabo s strani

storilcev transnacionalne represije

58. poudarja, da je odrekanje konzularnih storitev oblika transnacionalne represije, ki jo je mogoče povezati z ustrahovanjem, nadzorom ali prisilo; obsoja, da države storilke uporabljajo nadzor nad mobilnostjo, vključno s preklicem potnih listov, odrekanjem konzularnih storitev in drugimi omejitvami gibanja;

59. poziva Komisijo, naj izda uradne smernice za preprečevanje konzularne prisile in zagotovi, da osebam, ki so tarča transnacionalne represije, ne bo treba obiskati nacionalnih veleposlaništev ali konzulatov v tujini;

60. poziva države članice, naj zagotovijo ustrezno obravnavo individualnih okoliščin prosilcev, ki so žrtve transnacionalne represije; poziva države članice in druge države schengenskega območja, naj dosledno in prožno uporabljajo vizumski zakonik in priročnik EU, da bi obravnavale potrebe po zaščiti oseb, ki so tarča transnacionalne represije;

Krepitev odvračanja in odgovornosti

61. poudarja, da je treba povečati stroške transnacionalne represije in okrepiti odvračanje, tudi z učinkovitimi preiskavami in pregonom storilcev in spodbujevalcev; poziva države članice, naj vzpostavijo jasno pravno odgovornost posameznikov in subjektov, ki zavestno omogočajo dejanja transnacionalne represije v imenu tujih držav ali se okoriščajo z njimi; poziva tudi k učinkovitemu izvajanju obveznosti skrbnega pregleda v podjetjih na področju človekovih pravic, tudi na podlagi Direktive o skrbnem pregledu v podjetjih glede trajnostnosti; meni, da je ustrezen ukrep za boj proti naraščajočemu pojavu transnacionalne represije, ki jo avtoritarni režimi izvajajo proti posameznikom, ki prebivajo v EU, dokazovanje, da je EU lahko odvračilna sila; zato poziva EU, naj še naprej povečuje svoje obrambne zmogljivosti in zmanjšuje odvisnost;

62. poziva države članice, naj okrepijo preventivne ukrepe in ukrepe za zagotavljanje odgovornosti, vključno s preverjanjem diplomatov, uradnega osebja sodelujočih držav, tolmačev, predstavnikov lobistov in drugih ustreznih akterjev glede sodelovanja pri transnacionalni represiji pred akreditacijo, ter zoper posameznike, ki so odgovorni za taka dejanja, uvedejo ustrezne ukrepe, vključno z izgonom, prepovedjo vstopa ali začasnim odvzemom akreditacije; nadalje poziva države članice, naj s partnerskimi državami izmenjujejo ustrezne informacije, da bi preprečile ponovno akreditacijo ali nadaljnje zlorabe; poudarja, da je treba priznati tveganja, ki jih pomeni infiltracija transnacionalne represije v demokratične opozicijske skupine v tujini, ter sprejeti usklajene in kolektivne ukrepe za preprečevanje teh dejavnosti in boj proti njim;

63. poziva EU in njene države članice, naj spremljajo zlorabo sodnih mehanizmov ali mehanizmov kazenskega pregona s strani države

storilke ali akterjev, povezanih z državo; poziva EU in njene države članice, naj na podlagi zadostnih dokazov razmislijo o uvedbi previdnostnih ukrepov za te države;

64. poziva države članice, naj zagotovijo, da bo v njihovih pravnih okvirih prepovedano poseganje v pravice, zaščitene z Evropsko konvencijo o človekovih pravicah, tudi kadar se taka dejanja izvajajo v imenu tuje sile, in da se to sodelovanje šteje za oteževalno okoliščino pri izrekanju kazni za povezana kazniva dejanja;

65. poziva Svet, naj preuči možnost opredelitve transnacionalne represije kot posebno hude oblike kriminala s čezmejnimi posledicami v skladu s členom 83 Pogodbe o delovanju Evropske unije, da bi po potrebi vzpostavili skupna pravila EU o opredelitvah in sankcijah; poziva Komisijo, naj pripravi zakonodajo za uskladitev prepovedi tujih nadzornih dejavnosti v EU, zlasti tistih, ki se štejejo za transnacionalno represijo;

66. poziva organe odkrivanja in pregona ter pravosodne organe, naj raziščejo in preganjajo dejanja transnacionalne represije, ki v skladu z Rimskim statutom pomenijo hudodelstva zoper človečnost;

67. poziva države članice, naj v sodelovanju s Komisijo in ESZD tveganja v zvezi s transnacionalno represijo vključijo v potovalne informacije in konzularne smernice EU, tudi s ciljno usmerjenimi potovalnimi nasveti za države, za katere je iz verodostojnih dokazov razvidno, da so državni organi ali posredniki vpleteni v transnacionalno represijo;

68. poziva Komisijo in ESZD, naj zagotovita, da se bodo posamezniki in subjekti, ki sodelujejo v transnacionalni represiji, sistematično obravnavali za uvrstitev na seznam v okviru globalnega režima sankcij EU na področju človekovih pravic (evropski zakon Magnickega), ter naj transnacionalno represijo izrecno dodata med razloge za uvrstitev na seznam v okviru prihodnjega režima sankcij EU proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu;

69. poziva Komisijo in države članice, naj povečajo naložbe v forenzične, finančne in digitalne preiskave, povezane s transnacionalno represijo, da bi identificirali, pripisali in dokumentirali transnacionalno represijo ter podprli sodne postopke, ki jih sprožijo žrtve;

70. poziva države članice, naj z okrepljenim usklajevanjem med varnostnimi, pravosodnimi in finančnimi organi prednostno obravnavajo preiskovanje in razbijanje mrež transnacionalne represije, vključno s posredniškimi akterji in povezavami z organiziranim kriminalom;

Uveljavitev Evropske unije kot vodilne svetovne sile v boju proti transnacionalni represiji

71. poziva Komisijo in ESZD, naj boj proti transnacionalni represiji

sistematično vključita v zunanje delovanje EU, med drugim s političnim dialogom in dialogom o človekovih pravicah, sodelovanjem s tretjimi državami in državami kandidatkami ter javno diplomacijo, ter naj javno izrazita pomisleke; poziva Komisijo in ESZD, naj v mednarodne sporazume in okvire za sodelovanje vključita pogoje, s katerimi bi preprečili zlorabo večstranskih in dvostranskih sporazumov o sodelovanju v kazenskih zadevah za transnacionalno represijo, vključno z možnostjo začasne prekinitve;

72. poziva EU in njene države članice, naj v dvostranskih odnosih z državami storilkami opozarjajo na primere transnacionalne represije, vključno s prisilo prek posrednikov in represijo na podlagi družine, ter pozivajo k opustitvi teh praks;

73. poziva Komisijo in ESZD, naj okrepita strateško komuniciranje o transnacionalni represiji, jo izrecno priznata kot svetovno grožnjo, ostro obsodita storilce in izrazita podporo EU posameznikom, ki so njena tarča;

74. poziva ESZD, naj transnacionalno represijo izrecno vključi v mandat posebnega predstavnika EU za človekove pravice in zagotovi, da bo obravnavana v poročilih EU o človekovih pravicah;

75. poziva Komisijo in ESZD, naj pri pripravi sporazumov o financiranju, sodelovanju in partnerstvu s tretjimi državami sistematično upoštevata tveganja transnacionalne represije;

76. poziva Komisijo, naj v svoja poročila o pravni državi in širitvi kot kategorijo vključi transnacionalno represijo;

77. poziva Komisijo, naj transnacionalno represijo uvrsti med prednostne naloge pri izvajanju evropskega ščita za demokracijo, zlasti v evropskem centru za demokratično odpornost;

78. poziva prihodnja predsedstva Sveta, naj v agendi EU prednostno obravnavajo transnacionalno represijo, olajšajo izmenjavo dobre prakse med državami članicami in si prizadevajo za sporočilo Sveta, ki bo določalo usklajen pristop EU k boju proti transnacionalni represiji;

79. pozdravlja izjavo voditeljev skupine G7 o transnacionalni represiji ter poziva Svet in Komisijo, naj dodatno okrepita usklajevanje na ravni skupine G7, Sveta Evrope, Organizacije za varnost in sodelovanje v Evropi ter OZN, tudi s trajnim sodelovanjem v Svetu OZN za človekove pravice in podporo delu Urada visokega komisarja za človekove pravice; poleg tega poziva, naj se sistematične prakse držav, ki izvajajo transnacionalno represijo, upoštevajo pri ocenjevanju udeležbe in pobud teh držav v medvladnih organih;

80. poziva države članice, naj se zavzemajo za konvencijo Sveta Evrope o transnacionalni represiji;

81. je trdno prepričan, da bi se morala EU tesno usklajevati s podobno mislečimi partnerji, tudi z izmenjavo dobre prakse na področju zakonodaje, zaščite žrtev, pripisovanja odgovornosti in sankcij proti posredniškim mrežam;

°

° °

82. naroči svoji predsednici, naj to resolucijo posreduje Svetu, Komisiji, podpredsednici Komisije/visoki predstavnici Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko ter vladam in parlamentom držav članic.